

**Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R.
D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

De Sanctorum Festiuitatibus Anni totius, & aliis solemnitatibus - Opvs
Novvum, Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue] Scriptoribus
plenißimum, cum occurentium fidei controuersiam tractatione Editio
Qvinta. Nvnc Demvm Integre Svppletæ, Concionibvs Per Octauam Vener.
Sacramenti ...

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1629

Pars I. Totum esse sub vtraque specie separatum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56262](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56262)

1. Totum esse Christum sub &na specie separa-
tim.
2. De Eucharistia institutione & precepto.
3. De usu vnus speciei in Emaus.
4. De usu eiusdem Apostolico.
5. De usu & praxi Ecclesie.
6. De fructu Eucharistico quid Lutherani, &
Caluiniani.
7. Obiectiones hæreticae de precepto Institutio-
nis.
8. De digna ad Eucharistiam accessione: an &
qua necessaria.

P A R S I.

Totum esse Christum sub vtraque specie sepa-
ratim.

Totus sub vtraque Christus adest specie
in Eucharistia. Neque id tam vi verbi si-
gnificatiui istius: *Hoc est corpus meum*: quam
effectiui eiusdem: vt ad quod effectiuū Cor-
poris sequitur Concomitantia sanguinis & a-
nimæ: (ob naturalem eorum vnionem) & Di-
uinitatis: ob vnionem hypostaticam. Vis etiã
verbi significatiua, est item optime represen-
tatiua mortis Dominicæ. Quippe sicut in hoc
corpus ab sanguine & anima separatum fuit,
ita verborum quoq; significatus idem intel-
lectui repræsentet.

Fundamentum asserti primum est. 1. Ioan.
4. *Omnia spiritus, qui soluit Iesum, ex Deo non est:*
& *hic est Antichristus*. Atqui solaunt Iesum,
quod Concomitantiam partium negant: vt
irrisores eius Caluinistæ, qui & totius abne-
gant præsentiam: Vtque Lutherani, id est, *a-*
cramentarij: qui tamẽ præsentiam admittunt:
sed diuisam, vt sit corpus exanime, exangue:
Calix solum sanguis, ceterum sit excorpor, &
inanimis. 2. *Vbiq; uarij* concedunt Concomi-
tantiam: & tamen postulant vtramque spe-
ciem, veluti præceptam. 3. *Molles*: Vt Phil. Me-
lancht. in Aug. Conf. Apolog. art. 10. dissimu-

lant hanc quæstionem: postulant vtramque
speciem. Ergo *hi sunt Antichristi*.

Concomitantiam vero in simili percipe,
vt in pomo inest color, odor, sapor, quanti-
tas, substantia: Sic cum corpore Christi est
sanguis, anima, diuinitas. Nectamen oculi
pomum cernunt totum: sed colorem solum.
Quia vero color cum ceteris realiter coniun-
ctus est: totum videri pomum censetur: idq;
per naturalem concomitantiam. Ita & in cor-
pore Dominico.

Alterum Fund. Ioan. 6. *Qui manducat me,*
viuet propter me. At manducatur in specie pa-
nis: ergo in hac totus adest. *Nã, Ego, ait, sum*
panis viuus, qui de caelo descendit. Et, Hic est panis,
qui de caelo descendit.

Tertium Fund. Matth. 26. *Hoc est corpus*
meum Et viuum: quia Rom 6. *Christus resur-*
gens ex mortuis, iam non moritur: mors illi ultra
non dominabitur. Et indiuisum. Quia Ioan. 1.
Verbum caro factum est, id est, humanitati est
hypostaticæ vnita diuinitas inseparabiliter:
Sic vt, vbi est corpus Christi, sit ibidẽ & sub-
sistentia eius: at aliam nõ habet, nisi diuinam:
hæc autem est idem re cum diuina Essentia:
Atqui diuina essentia & substantia separari
nõ possunt: ergo nec a corpore Christi. Neq;
Corpus potest amplius separari ab anima &
sanguine: quia hæc mors esset ipsa. Ergo vbi
Corpus Christi: ibi totus est Christus.

Quartum Fund. Huc vnaanimis SS. Patrum
omnium incumbit consensus, sensusq; Eccle-
siæ omnium retro sæcularium.

Accedunt miracula hostiarum sæpius san-
guine manantium.

Et hæreticorum argumenta sunt ventosa,
vana, meraq; crepitacula. *Bell. l. 1. c. 21.*

Eucharistia bifariam attendi potest. 1. Vt
Sacrificium. 2. Vt Sacramentum. 3. Sicut Sacri-
ficium: iam in vna specie nõ habetur perfecte
Sacrificij ratio: sed vtraque necessaria est. 1.
Quia id est imitatio Sacrificij in Cruce pera-
cti: proinde debet Corpus mortuũ, & Sangui-
nẽ effusum repræsentare. 2. Debet esse in Sa-
crificio re ipsa, quod fuit in typo Melchisede-
chano, panis sc. & vinum, *Gen. 14*. Cum Chri-
stus sit Sacerdos secundum ord. Melch. *Psal.*
109. 3. Sacrificiũ ordinatur ad remissionẽ pec-

carorum: sed sine hac non fit remissio, Heb. 9.
 4. Ideo Ecclesia nunquam est passa sacrificari sub vna. Duarum itaq; specierum necessitas pertinet ad sacrificium, non ad Sacramentum.
 2. Si Eucharistia consideretur vt Sacramentum: tam sub vna totus, quam sub vtraque Christus adest specie: vt concomitantia dicitur. 1. Quia in vna specie est perfecta & tota ratio Sacramenti, significans refectionem internam animæ, & vniõnem fidelium inter se, & cum Christo. 2. Quæ libet species propriam habet & formam, & materiam. Nec vna species dependet ab alia, vt sit Sacramentum. 3. Figura Ver. T. Estam, quæ Eucharistiam spectabant vt Sacramentum, in sola specie manducabili consistebant: vt lignum vitæ in paradiso, panis propositionis, Agnus, manna. Cuius dum Iesus Ioan. 6. meminit, de potu silet. At qui figuratum respondere figuræ debet: Io. 19. vt impletur Scriptura satis in præsens ista ad propositum, quæ desiderabuntur reliqua, Patres dabunt secuturi. Vnum pro simbolo addo simile: sed rem quod declarat apte.

Sit tibi legatum, quod idem duplici codicillo scripserit testator. Datur alter tibi codicillorum solus: quid desideras amplius? Rem tenes, Testamentum habes, altero quo indiges: Accipias tamen: at nihilo plus hæreditatis capies. Negetur alter: de re nec hilum perdes.

4. Sicut Exod. 16. nec qui plus (mannæ) collegat, hæc uti amplius: nec qui minus parauerat, reperit minus: sed singuli iuxta id, quod edere poterant, congregauerunt. Quo beatores Catholici, infeliciores aduersarij. Nam quo illi cumque modo communicent, totum percipiunt: hi Lutherani diuisum seu mortuum: hoc est, nullum: vmbra captant Calviniani.

— Vtrique polo debentur eisdem.

P A R S II.

De Eucharistia institutione, & præcepto.

Consensu. **F**ontes errorum ac querelarum partis aduersæ, quas circa vsum Eucharistiæ sub v-

na, seu vtraq; specie mouet, duos comperio. Alter est opinantium, quod idem sit Sacramenti institutio & præceptum. Alter, quod specierum alterius ab altera diuisione facta, ipsius Christi fiat diuisio dimidiati.

Quod ad primum attinet, est in ipso limine impingere, sic ratiocinari: Quidquid Dominus instituit, & quo modo: id ipsum quoque præcepit. Sed Eucharistiam instituit sub vtraque: Ergo & præcepit. Propositio bimembris est, de re & modo rei, & vtrinq; falsa. Vera assumptio, conclusio falsa.

1. Quod ad rem. Non id omne præceptum est, quod institutum à Domino. Aliud enim est institutio per se sola: aliud præceptum. Illa rei duntaxat, quæ non fuit, initium inducit, formamq; constituit: hoc eiusdem necessitatem imponit. Sunt autem complura, quæ instituit Dominus, vt iusta, & cuique salutaria: quæ tamen non præcepit, vt omnibus necessaria. Cuius sunt generis consilia Evangelica, Matrimonium, Ordo Ecclesiasticus, officium prædicandi, baptizandi, agros inuigendi, &c. Ad hæc talia, etiam instituta pro cunctis, non cunctis tamen ex præcepto ad ea tenentur. Quia non, quæ omnibus salutaria creditur, sunt rem omnibus necessaria facta, vel obseruata.

2. Quod ad modum rei, dices: Non teneantur qui libet ad qualibet instituta Christi, at tamen qui quocumq; apprehenderit sponte vsurpantium: is idem ad institutionis modum vsurpare tenetur. Ergo, qui communicant, tenentur ad formam institutionis, obire Synaxin.

1. Quid inquam. Si antecedens vniuersæ verum, jam cuique vxorem ducere instituenti, necesse foret è sua sibi costa sponsam formare. Nam cum ad modum Deus in Matrimonij institutione fecisse proditur.

2. Et vero vel in ipsa Eucharistiæ institutione an non vsurpabantur & ista: Quod in domo priuata, non in templo: quod, vespere: quod lotis ante pedibus Discipulorum: quod non ieiunis, sed bene prius, religioseque partibus omnibus administrata fuerit Eucharistia, atque præcepta esse affirmari? Atqui sunt in institutione: neque tamen in præcepto.

II. Qua-